

[Kastrup Olsen.]

snart kunde faa et Job igen, netop fordi man ude i Verden — jeg siger ikke for meget, naar jeg siger overallt i de søfarende Nationer — vidste, at naar man tog Mandskab ud til et Skib og kunde faa skandinaviske Søfolk, tog man ikke forkert, for de Søfolk, der kom fra Skandinavien, kunde det Job, de udmønstredes til.

Jeg vil gerne med det samme sige, at jeg føler mig aldeles overbevist om, at den danske Sømands rent menneskelige Egenskaber stadig er de samme, som de har været gennem Tiderne, men naar der er Enighed om, at hans rent faglige Kvalifikationer efterhaanden ligesom svinder noget ind, skyldes det den ene Omstændighed, at Uddannelsesmulighederne for Søfolkene ikke mere er, hvad de var. Det er ikke Søfolkernes Skyld. De har de samme gode Egenskaber menneskeligt set, som de altid har haft. Havde de ikke haft det, havde de ikke ydet den Indsats, de har, ved at sejle over Havene i disse fem Aar, noget saadant gør kun Mandfolk af den højeste Kvalitet. Derfor vil jeg med det samme slaa enhver Tanke ned om, at det skulde være Søfolkene som saadanne, der er forringede; noget saadant er løs Tale, der intet har med Virkeligheden at gøre.

Men det er nu saadan, som jeg sagde før, at dansk Skibsfart maa konkurrere ved sin Dygtighed og sin Hurtighed. Der har imidlertid inden for dansk Skibsfart fundet en saadan Udvikling Sted, at skal Styrmanden passe sit Skib, kan han ikke ofre nogen som helst Tid paa Sømandenes Uddannelse, hvert Minut af sin Arbejdstid maa han tage sig til Gavn, og dette har medført, at Sømandene ikke mere kan faa den Uddannelse, som de fik tidligere. Dengang tog man ud at sejle med de store Sejlskibe, og da skabtes den egentlige Sømand.

I den Kommission, der har behandlet Spørgsmaalet, var der Enighed om, og det er der stadig, at den bedste Løsning med Hensyn til Sømandenes Uddannelse var, at man fik flere Skoleskibe, men man er klar over, at det vil koste mange Penge, og man tør ikke henvende sig til Staten om at faa disse Penge. Man er derfor standset ved det Forslag, at der maa oprettes Sømandsskoler rundt omkring i de store Havnebyer, og paa disse Skoler maa Sømandene saa have deres grundlæggende Uddannelse. Man er klar over, at det ikke er den bedste Maade, en Sømand skal naturligvis uddannes paa et Skib, men naar ikke andet kan opnaas, maa man gaa Skolernes Vej. Jeg mener, at dette er et berettiget Krav til Staten. Der

uddannes her i vort Land megen dygtig Ungdom, og der koster mange Penge paa Uddannelsen, og det er selvfølgelig kun godt og rigtigt, at man gør det, men Sømandene har ogsaa Krav paa at faa en saadan Uddannelse, at de er i Stand til at vedligeholde den høje Standard, de har haft.

Jeg har ikke mange flere Bemærkninger at gøre, men jeg kan ikke slutte uden at udtale et Haab om, at den Sømandsfond, der blev oprettet ved en Lov, der blev vedtaget for faa Dage siden, i den kommende Tid maa faa forhøjet det Beløb paa 1 Mill. Kr., der blev henlagt dertil, i meget væsentlig Grad. For hvis det er Hensigten med denne Fond virkelig at afhjælpe de Mangler, som Krigen har affødt, afhjælpe de økonomiske Sorger, som Krigen har bragt over Sømandshjemmene, er de Midler, der flyder af denne Million, alt for ringe. Jeg vil derfor slutte med at udtale Haabet om, at den Uret, som Sømandene føler er gjort mod dem, alle de Søfolk, der var paa den anden Side Spærringen, og hvoraf nu saa mange ved deres Hjemkomst maa se en Gæld i Øjnene, som de maaske ikke vil have Mulighed for at afbetale i hele deres Liv, maa gøres god igen. Det har været saaledes i moderne Krig, at Staten har følt sig forpligtet til at opretholde Soldaterhjemmene og Danmarks Søfolk paa den anden Side var Danmarks første Soldater. Derfor synes jeg, den danske Stat skylder dem at opretholde deres Hjem.

Valdemar Sørensen: Jeg vil blot have Lov til at forlænge denne Pause i de store Kanoners Trommeild med at rette et Par Henvendelser til den højtærede Udenrigsminister og den højtærede Handelsminister, hvis disse ikke afgrænser mine Spørgsmaal, thi det synes jo, som om de højtærede Ministres Ressort løber noget sammen, hvad der er meget naturligt i denne Tid.

Den højtærede Udenrigsminister gav en Skildring af de Handelsforhandlinger, som er taget op efter den 5. Maj. Jeg erkender, at de Forhold, hvorunder Forhandlingerne skulde tages op og føres igennem, var af en saadan Natur, at man maa lykønske den højtærede Udenrigsminister til de Resultater, der dog er opnaaet. Men i øvrigt maa jeg have Lov til at sige om den højtærede Udenrigsministers Fremstilling, at den forekom mig lidt vel historisk. Jeg lagde nok Mærke til den Række af Varer, som nu var i Ordre, men naar man ser det igennem, er det naturligvis lystelige og morsomme Varer, en hel Del af dem, men det er ikke netop de